

Sexagésimasöndagen

Guds levande ord – Fyrabanda sädesåkers söndag

Jer 23:23-29; Hebr 4:1-13; Joh 6:60-69; Ps. 44:2-9

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

“Moral issues are always terribly complex for someone without principles”¹

Det var Gilbert K. Chesterton som sade detta: ”Moralfrågor är alltid besvärande komplexa för den utan principer” [min översättning]. Och samma kan sägas gälla för frågor som rör sanning och annat som får stor inverkan på livet, i synnerhet sådant som motsäger människans egen vilja och förståelse av verkligheten (som ju ofta är egocentrisk). Hur ofta hör vi inte att det där med sanning är komplext; att det är en svår tanke.

När jag som människa, med den förståelse jag har av världen och verkligheten; justerad så att den stämmer; är i samklang med rådande hegemoni (vilket ofta är fallet), möter sådant som motsäger den, ja då kan det bli lite jobbigt.

Också lärjungarna fick erfara detta. I evangeliet idag hör vi hur ”Många av hans lärjungar som hörde det sade: ”Det här är en svår tanke. Vem står ut med att höra den?”²

”Tar ni anstöt av det här? [Svarar Jesus,] Tänk då om ni får se Människosonen stiga upp dit där han var förut!”³ Han förstod, läser vi, att lärjungarna hade svårt med detta. Men vad är detta ”*detta*”? Vad är det som väcker sådan anstöt?

Svaret står att finna lite tidigare i samma kapitel: ”Jag säger er sanningen: Ni söker mig inte för att ni har sett tecken, utan för att ni fick äta av bröden och bli mätta. Arbeta inte för den mat som tar slut, utan för den mat som består och ger evigt liv och som Människosonen ska ge er. På honom har Gud Fadern satt sitt sigill.’ De frågade honom: ’Vad ska vi göra för att utföra Guds verk?’ Jesus svarade: ’Detta är Guds verk: att ni tror på den som han har sänt.’”⁴

---

¹ G.K. Chesterton. <http://www.peterkreeft.com/topics-more/personhood.htm>, hämtad 2016-01-28

² Joh 6:60

³ Joh 6:61-62

⁴ Joh 6:26-29

Han slutar inte där, utan fortsätter: ”Jag säger er sanningen: Det var inte Mose som gav er brödet från himlen, det är min Far som ger er det sanna brödet från himlen. Guds bröd är det som kommer ner från himlen och ger världen liv.” Då säger de som lyssnar: ”Herre, ge oss alltid det brödet!”⁵

Det är här det börjar bli lite jobbigt, för när Jesus i nästa andetag säger, Javisst, det Är Jag, ”Jag är livets bröd’ [är det säkert många av de samlade som häpnar]. Den som kommer till mig [fortsätter Jesus] ska aldrig hungra, och den som tror på mig ska aldrig någonsin törsta. Men som jag sagt er: Ni har sett mig och tror ändå inte. Alla som Fadern ger mig kommer till mig, och den som kommer till mig ska jag aldrig visa bort. Jag har inte kommit ner från himlen för att göra min egen vilja, utan hans vilja som har sänt mig. Och detta är hans vilja som har sänt mig: att jag inte ska förlora någon enda av alla dem som han har gett mig, utan låta dem uppstå på den yttersta dagen. Ja, detta är min Fars vilja: att var och en som ser Sonen och tror på honom ska ha evigt liv, och jag ska låta honom uppstå på den yttersta dagen.”⁶

Och som relief till Jesu ord om att Han är vägen, sanningen och livet och att ingen kommer till Fadern utan genom Honom⁷, läser vi att ”ingen kan komma till mig om inte Fadern som har sänt mig drar honom, och jag ska låta honom uppstå på den yttersta dagen. Det står skrivet hos profeterna: De ska alla ha blivit undervisade av Gud. Var och en som har lyssnat till Fadern och lärt av honom kommer till mig.”⁸ (Nyckeln här, som vi pratade om på Septuagésimasöndagen, är lyssnandet: Den som stillar sig och lyssnar skall också höra. Det är då Gud, som såningsmannen, kan komma åt våra hjärtan.)

”Jag är det levande brödet [upprepar Jesus] som har kommit ner från himlen. Den som äter av det brödet ska leva i evighet. Och brödet som jag ger är mitt kött, för att världen ska leva.”⁹

Vi börjar nu ana hur svårsmält detta är för lärjungarna och alla som är samlade för att lyssna. Men Han säger det igen och syftar på sig själv som Sanningens Ord: ”Jag säger er sanningen: Om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod har ni inte liv i er. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv, och jag ska låta honom uppstå på den yttersta dagen. Mitt kött är verklig mat och mitt blod är verklig dryck. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod förblir i mig och jag i honom. Liksom den levande Fadern har sänt mig och jag lever genom Fadern, ska också den som äter mig leva genom mig. Detta är brödet som har kommit ner från himlen,”¹⁰

Detta är vad som då väckte sådan anstöt hos lärjungarna. Och detta är vad som ännu i dag är så svårt att böja sig för som människa. Men är detta komplext¹¹? Att det är ett mysterium och därmed stort och svårt att ta in, Ja!, men har vi anledning att relativisera det som sägs; att Jesus Kristus är Livet? Vi kan som människor välja att vända oss emot det, men gör det saken mindre sanningsenlig? Kan det i stället vara så att människan strävar efter att komplicera och relativisera för att på så vis enklare kunna avvisa sanningen och därmed inte behöva böja sig för den? Kan det vara så enkelt?

---

⁵ Joh 6:32-34

⁶ Joh 6:35-40

⁷ Joh 14:6

⁸ Joh 6:44-45

⁹ Joh 6:51

¹⁰ Joh 6:53-58

¹¹ ”Ett fenomen är komplext när det består av så många komponenter och aspekter och påverkas av så många faktorer att man inte kan eller det inte går att förutse vad som kommer att hända i ett kommande förändringsförlopp. Komplexitet är ett begrepp som är nära kopplat till slumpbegreppet och kaosteoriin.”
<http://www.psykologiguident.se/www/pages/?Lookup=komplexitet>, hämtat 2016-01-28

Som om vår Herres Ord, i all sin enkelhet, inte vore tillräckligt omfattande och genomgripande tar vi oss själva an att komplicera det för att slippa dess konsekvenser i det egna livet.

Vi är ju inne i förfastan; på tröskeln till den stora och ljusa fastan. Och Evangeliet i dag pekar också mot den förestående vandringen upp till Golgata och det som utspelar sig dagarna innan. Jesus säger att ”det finns några bland er som inte tror.” Jesus visste redan från början vilka som inte trodde och vem det var som skulle förråda honom. Han fortsatte: ’Det var därför jag sade till er att ingen kan komma till mig om han inte får det givet av Fadern.’ Efter detta drog sig många av hans lärjungar undan och slutade vandra med honom.”¹²

Redan här började sanningen bränna. Och kan det vara så att människor idag, liksom lärjungarna då, hellre väljer att vandra på egen hand – även med vetskapen om att det leder fel – än att behöva erkänna att de har fel? Kan det vara så, vilket är en extrem av detta, att människor hellre väljer samma utgång som Judas valde – i stället för förlåtelsens väg? För också det Judas gjorde då han förrådade Jesus, hade varit möjligt för Gud att förlåta, bara han hade erkänt. Men han vågade inte lita på Jesu ord; han tordes inte lita på Guds nåd och förlåtelse. Var det så att skammen och högmodet hindrade också honom från att läka och bli hel?

Så har vi det idag. Människor står inte ut med tanken på att det finns det som är absolut sant. Vi står inte ut ens med tanken på att ha fel. Dödens väg, ja Judas’; självmordets väg, är det alternativ som väljs hellre än att erkänna och vända om. Det vi ser ske är inget annat än kollektivt självmord.

Vi kan inte sluta där. Inte heller slutar det där. För som Jesus sade till de tolv: ”Inte tänker ni väl också gå?” Simon Petrus svarade honom: ’Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är Guds Helige.’”¹³

Ur detta blir bilden hjärtskärrande tydlig; i detta blir det klart vad Kyrkan; den Kristi Kyrka som stammar på de tolv, och församlingens uppgift och mission är, nämligen att vara ett Guds redskap för att inte bara hindra människor från att gå Judas väg, men att, genom Ordet; Jesus Kristus, rädda dem till det eviga livet. Den helige aposteln Paulus skriver idag om detta löfte. Han skriver ”när nu ett löfte finns kvar om att få komma in i hans vila, låt oss då akta oss så att ingen av er visar sig gå miste om det.”¹⁴

Vari ligger komplexiteten i detta? Kan det vara så enkelt att alla försök som görs att relativisera och skymma ljuset är de dunklas försök att hålla människan borta från och svepsjäl att slippa böja sig för Guds Ord, vår Herre?

Herre, förbarma dig över dina vingårdsarbetare och låt ditt Ord växa i oss.

---

¹² Joh 6:64-66

¹³ Joh 6:67-69

¹⁴ Hebr 4:1